

greizsirdīgās
rotālas

Inguna Dimante

greizsirdīgās
rotālas

821.174-31
Di 054

Vāka dizaina autors **Arnis Kilbloks**

Vāka dizainam izmantoti attēli no AdobeStock.com / elif

AdobeStock.com New Africa

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums. Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā.

© Inguna Dimante, 2023

© Literārā apdare, izdevums, mākslinieciskais noformējums,

Apgāds Zvaigzne ABC, 2023

ISBN 978-9934-31-663-0

1

Savāds nemiers bija iegrauzies Jūlijas dvēselē. Viņa nepazina šādu izjūtu un vēlējās atgūt rāmo, saulaino sirdsmieru, bet to viņai izdosies atjaunot vienīgi tad, kad mājās atgriezīsies Niks. Nekas taču nevarēja būt mainījies, un par to Jūlija pārliecināsies, ieskatoties vīra acīs.

Lai atbrīvotos no nevajadzīgas gremšanās, viņa bija piepildījusi apdzeltējušo vannu un atlaidās siltajā, ar persiku ekstraktu aromatizētajā ūdenī. Uz piebīdītā trijkājainā koka ķebļa stāvēja glāze ar vīnu. Jūlija ļausies patīkamām izjūtām un pēc tam uzvilks tumšsarkano, vieglo zīda mājastērpu, un tad jau arī Nikam vajadzētu būt klāt. Varbūt pat agrāk, kamēr viņa vēl sēž vannā. Vīra acīs Jūlija noteikti ieraudzīs, ka šaubas ir bijušas veltas. Ka Niks ir tikpat mīlošas apbrīnas un gādības pārņemts kā līdz šim. Pēdējās dienās, kad viņi bija ievākušies Nika dzimtas mājā Kameņos, kaut kas pazīstamajā skatienā šķita pārvērties, it kā no tā raudzītos aizdomas vai nožēla.

Tieši Niks bija izteicis domu, ka viņi varētu māju tomēr nepārdot un pārcelties šurp uz dzīvi. Jūlija bija piekritusi. Viņa vienmēr piekrita visam, ko Niks lēma, un tā arī šoreiz, un par to Niks Jūliju milēja. Un viņa nemaz nebija izrādījusi sapīkumu vai vilšanos, ieraugot aizgājušo laiku uzslāņojumu, ar kādu bija apaugusi šīs Ansonu

savrupmājas pamestā iedzīve. Niks to izvāks un ieviesīs modernāku. Viņš tā arī bija teicis:

– Virtuvi vajadzēs pārbūvēt... Uz grīdas uzklāsim laminātu... Gultas iegādāsimies jaunas... Logus pagaidām vajag vienkārši nomazgāt, tad ieraudzīsim, vai ārā ir diena vai nakts, vai ne, Džuljet? – Niks mēdza pārveidot Jūlijas vārdu.

Patiešām, uz īslaicīgām neērtībām varēja pievērt acis, jo pats galvenais, kāpēc jaunā Ansonu ģimene bija pārvākusies no Rīgas daudzstāvu apbūves un asfalta gūsta uz Bīrzupi, – svaigs gaiss un pilnīga brīvība – nu bija pieejams uzreiz un katru brīdi.

Jūlija iedzēra malku vīna un nolika glāzi atpakaļ uz vannas malai piestumtā ķebļa, un ieklausījās. Viņai šķita, ka dzirdēja aiz durvīm kādu skaņu – varbūt soļus, kas viegli aizslidēja uz bērnistabu. Vai Niks jau būtu pārradies un uzreiz devies pie Elizai? Nē, vīrs nepaietu garām vannas istabai, kurā nevarēja nedzirdēt Jūliju. Vannas istabas durvju krampītis bija salūzis un pagaidām nebija nomainīts, bet Jūlija arī negribēja ieslēgties, un viņai patiktu, ja Niks ienāktu. Kā pavadinoša čūska ap viņiem apvīsiens pazīstamā intimitāte, Niks viņu nosauks par Džuljetu un izgaisinās nelūgtās raizes.

Aiz durvīm tomēr valdīja klusums. Varbūt sīko troksni bija radījusi kāda Elizai no gultas izkritusi rotaļlieta, kuras mazā mēdza pirms aizmigšanas sakrāmēt sev apkārt. Daļu no tām Jūlija novāks, atstājot vien pāris mīksto plīša vienradžu. Tie Elizai pašreiz bija topā. Nu jau deviņi pasaku varoņi ar ragu pierē bija gan sadāvināti, gan sapirkti. Viens bija kaut kur nozudis, un pagaidām nebija izdevies to atrast. Plīša mantiņa, vārdā Žermēna,

ar spīdīgu zvaigznīšu aplipinātiem spārnēm bija labi noslēpusies, iespējams, kaut kur dārzā. Jau trešo vakaru Elīzai nācās samierināties, ka jāaizmieg, neapskaujot savu mīļāko *unikornu*. Tas tiešām varēja būt pazudis nezālēs, jo aizvakar Elīza kopā ar piecgadīgo kaimiņu meiteni Vinetu krāsaino vienradžu kolekciju bija izstiepušas dārzā, kamēr pieaugušie bija svinējuši Ansonu pārvākšanos. Sālsmaizi.

Visiem plīša vienradžiem Elīza bija sagudrojusi vārdus. Jūlija pasmaidīja, atceroties, ka šo, šobrīd pazudušo, viņa bija nosaukusi par Žermēnu. Skanīgais vārds piederēja pusaugu meitenei no blakusdzīvokļa Pūces ielā, Rīgā. Īstā Žermēna plakstiņus krāsoja tikpat spīdīgus, kādi bija vienradža spārnī. Jācer, ka Elīzas mīļā rotaļlieta atradīsies, citādi par mierinājumu mazā pieprasa, lai viņai lasa papildu vakara pasaku. Parasti grāmatas viņai priekšā lasa Niks, šovakar tas būs jādara Jūlijai.

Vēl viens malks baltvīna, un Jūlija atslāba. Labpatikā pievērusi acis, viņa atlieca galvu un iegremdējās smaržīgajā ūdenī, atstājot virspusē vien sejas ovālu. Tik patīkams bezsvara stāvoklis, tomēr tas neizgaisināja raizes, kas nu jau pieņēmas spēkā. Jūlija zināja, ka Niks šovakar pārradīsies vēlu, bet tagad šķita, ka viņš ir pārāk aizkavējies. Ja tuvāko piecu minūšu laikā vīrs neatvērs vannas istabas durvis, Jūlija viņam zvanīs. Citādi vienām šaubām uzmācās nākamās, un Jūlija nebija pie tādām radusi.

Vai tomēr labāk nezvanīt un netramdīt? Lai viņš mierīgi tiek galā ar iecerēto. Niks bija teicis, ka viņam padomā plāns, kas beidzot nodrošinās viņiem pārticību un labklājību. Varbūt tāpēc viņam bija tas aizdomīgais skatiens, un Jūlijas vainas tur nebija nekādas. Šis ir pirmais vakars,

kad viņas ar Elīzu paliek Kameņos pilnīgi vienas. Tikai viņa un Elīza – divas vien. Jūlija pievēra plakstiņus un iztēlojās māju no ārpuses, aizauguša dārza ieskaudu, starp laukiem un ganībām. Līdz tuvākajiem kaimiņiem bija metri piecsimt. Birzupes centra māju apbūve atradās vēl vismaz kilometru tālāk, pāri upei.

Bet tāpēc jau viņi uz šejieni atbēga, lai dzīvotu nošķirtībā, mierā un harmonijā, kāda nav iedomājama pilsētā. Tēlaini izsakoties, pilsēta uz mirkli viņiem bija atskrējusi līdzī sālismaizes ballītes veidā, ko viņi aizvakar bija uzrikojuši un kas galu galā izvērtās visai skaļā un jautrā burziņā. Patiesībā pasākums viņiem drīzāk tika uzspiests. Nikam Birzupē bija paziņas no bērnības un skolas, un tie tad arī bija devuši nepārprotamu mājienu, ka uzskatīs Niku par lepnu Rīgas kundziņu, ja viņš neuzrīkos atgriešanās ballīti. Citādi Ansoni neko nebūtu rīkojuši. Ne Jūlija, ne Niks nebija skaļu pasākumu cienītāji.

Elizai gan no uzrīkotā piknika bija atlēcis savs labums, jo Nika bijusī klasesbiedrene bija līdzī paņēmusī meitu. Vineta bija divus gadus vecāka par Elīzu, bet, būdamas pieaugušo ballītē vienīgie bērni, abas meitenes ātri nodibināja kontaktu, jo sevišķi pēc tam, kad rotaļās tika iesaistīta krāsaino vienradžu kolekcija. Jūlijas bērnībā meitenes bija spēlējušās ar Bārbijām. Zēni laikam visos laikos milēja mašīnas. Taču tagad rotaļu pasaulē valdīja vienradži, un *unikornu* maģiskās spējas gluži kā uz spārnēm aiznesa Elīzu un Vinetu viņām vien saprotamā, burvestību piepildītā pasaulē. Tāpat kā meiteņu reālā pasaule saplūda ar fantastikas pasauli, Ansonu ballītē sajaucās divu dažādu dzīvesstilu ļaudis. Niks bija nosprīdis, ka jāauca ne tikai vietējie birzupieši, bet

arī tuvākie paziņas no Rīgas. Vienreiz nosvinēs, un pēc tam būs miers. Jūlija bija piekritusi.

Vislielāko pārsteigumu laikam gan bija sagādājusi Ričarda Mūrmaņa ierašanās. Niks gan viņu bija uzaicinājis, taču bija pārliecināts, ka Ričards nebrauks. Ričards vada uzņēmumu, kurā Niks strādā. Kaut kādā mērā viņi ir partneri. Cik lielā mērā, Jūlija neiedziļinājās. Un to, vai arī turpmāk būs partneri, viņa nezināja. Jūlija nejaucās vīra darba lietās, bet Niks pats bija “caur puķēm” izmetis, ka plāno *atkabināties* no Mūrmaņa un kļūt neatkarīgs un ka tas nodrošinās viņiem tādu nākotni, kādu viņi vēlas, un ka galveno un izšķirīgo viņš paveiks pirmsdienas vakarā, tas ir, šovakar.

Tas būs bijis patiesais iemesls raizēm Nika skatienā. Šovakar kārtojams kaut kas nozīmīgs, lai kļūtu neatkarīgs. Neko daudz Niks nebija pastāstījis, kaut būtu varējis sievietei atklāt pilnīgi visu. Jūlijai piemita spēja uzklaust, nekad nerunāt lieku un neko no dzirdētā neizpaust, tāpēc Nikam viņa varēja kalpot gluži kā dienasgrāmata vai biktstēvs, un viņš šo sievas īpašību cienīja. Patiesībā jau lielākā daļa apspriesto tematu bija stipri garlaicīgi un skāra IT un autodetaļu nozares, kurās Jūlija neorientējās, un tas bija labi un pareizi, tāpēc vien viņa nemaz nevarētu Nika runāto atkārtot, pat ja viņai uznāktu tāda vēlēšanās. Bet to gan Jūlija saprata, ka viss, ko Niks dara, ir domāts viņu labklājībai un laimei. To Niks viņām ar Elīzu bija nodrošinājis arī agrāk, bet tagad viņš acīmredzot gribēja pasteidzināt remontu, un tur vajag grīdas, logus, vajadzēja sagādāt mēbeles... Taču pats viņš gribēja būt mājās pie savām meitenēm. To vēlējās arī Jūlija. Niks bija Jūlijas un Elīzas bruņinieks, drošība, balsts, siena,

mūris. Guļot vannā, viņa pūlējās atcerēties, ko Niks īsti bija teicis Ričarda sakarā.

– Es domāju, ka Ričards kaut ko nojauš... Varbūt tāpēc arī atbrauca, lai parādītu, ka neturēs uz mani ļaunu prātu. – Viesi atradās dārzā, un Jūlija ar Niku bija iegājuši virtuvē pēc uzkodām. Tad Niks piepeši paskatījās pa atvērto logu. Tas izgāja uz mājas pretējo pusi, tā ka neviens no viesiem sarunu nevarēja noklausīties. Abas meitenes – Elīza un Vineta – bija nolīdušas zem mežonīgi sakuplojušās dekoratīvās lazdas, lai rotaļātos ar vienradžiem.

Pirms vannošānās Jūlija bija iegājusi virtuvē, lai paskatītos ārā pa to pašu logu. Krēsla bija sabiezinājusi aizaugušo dārzu un mistificējusi to par it kā svešādu valstību, kurā patiešām varētu noticēt krāsaino vienradžu esamībai. Un tad Jūlijai uz mirkli bija šķitis, ka dārzā slapstās mazā Vineta. Kā mežonīga pasaku feja. Bet tā būs bijusi tikai iztēles radīta ēna, jo kurš gan tik vēlā vakarā laistu Vinetu vienu pašu ārā no mājas?

Vienradzis Žermēna, visticamāk, būs pazudis tieši tajā mājas pusē, kur abas meitenes savā nodabā bija spēlējušās. Tobrīd gan Nika un Jūlijas uzmanība netika koncentrēta uz meitenēm, jo vajadzēja parūpēties par cienastu, un tad Niks bija ierunājies par Ričardu un pēkšņi apklusis, jo virtuvei tuvojās soļi un ienāca Vinetas māte. Zīle. Zīle Brante, Nika bijusī klasesbiedrene. Tagad it kā strādājot Ķekavas bibliotēkā. Viņa nāca kā saukta un palīdzēja sakārtot uz paplātēm uzkodas un iznest ārā.

Vēl Niks bija ataicinājis draugus no volejbola komandas, un dažiēiem līdzī bija otrās pusītes. Kā savu piederīgo Jūlija bija uzaicinājusi vienīgi māsū Sarmu. Vecākus

varēja neaicināt, viņi arī nebūtu braukuši, jo dzīvoja pārāk tālu, turklāt ko gan viņi te sadarītu, gandrīz vai jau niešu piknikā. Jūlija arī par mūsu bija domājusi tāpat – ka viņa neatbrauks. Taču Sarma atbrauca, un tas liecināja, ka viņa vairs netur uz jaunāko mūsu ļaunu prātu. Īstenībā Sarma Niku savulaik bija nolūkojusi sev. Toreiz Jūlija un Niks vēl nebija precējušies un pat pazīstami nebija, bet iznāca tā, ka Sarma netika uz norunāto randiņu, jo bija apslimusi. Lai neietu zudumā biļetes uz baleta izrādi, Sarma savā vietā bija aizsūtījusi Jūliju. Un liktenīgi. Kādu laiku šis “pārpratums” viņu starpā bija gruzdējis, bet nu laikam patiešām piedots. Bet kurš vainīgs, ja Niks savu laimi saskatīja Jūlijā, nevis Sarmā?

Guļot pēc persikiem smaržojošajā ūdenī, Jūlija aizdomājās, vai mūsdienās vispār ir iespējams nošķirties savā mazā, noslēgtā burbulī, kurā eksistētu tikai Niks un Jūlija un viņu mīlestība rožu dārzā, par kuru vajadzētu pārvērst pašreizējo aizlaisto apkārtni.

– Mēs svinēsim dārzā, – Ansoni bija brīdinājuši potenciālos viesus, un vasarīgais laiks citādu varbūtību nemaz nepieļāva. – Jūs redzēsiet, kāda izskatās četrus gadus nekopta teritorija. – Patiešām nenosakāmas sugas krūmāji bija pārmākuši rododendrus, puķu dobēs nezāles pletās pāri pīmulām, narcisēm un tulpēm. Vietām rēgojās pa savvaļas gaiļbiksim, taču kā galvenais akcents ainavā viscaur ziedēja koši dzeltenās pienenes. Kaimiņu aitas, apciemodamas neapdzīvotajai mājai piegulošo teritoriju, zāli bija nošķibījušas. Šajā improvizētajā piknika vietā tika novietots grils, galds, sēžamie.

Izrādījās, ka nasko aitu saimnieks Varis Griškāns un Niks kādreiz bijuši nešķirami draugi. Uzzinājis, ka Niks

atgriezies Kameņos uz palikšanu, Varis viņu tik sirsnīgi apskāva, ka vīrs pat samulsa.

– Es zināju! Es zināju, ka tu atgriezīsies! – Griškāns neviltoti jūsmoja, taču acīmredzami mulsa, iepazīstoties ar Nika ģimeni – Jūliju un mazo Elīzu –, un vēl vairāk pēc tam, kad Niks ievaicājās par viņa paša ģimeni.

– Tātad joprojām brīvs? Vai mamma izbrāķē visas tavas meitenes? Ullai Griškānei jau laikam neviena nav pa prātam, – Niks labsirdīgi jokoja. Uzklusot zobgalības, Varis saduga.

– Man aitas, – viņš atrunājās.

– Tik sulīgs jēra šašlikus es nekur citur neesmu ēdis, – Niks uzlielija, pievēršot Jūlijas uzmanību.

Abos vīriešos bija grūti saskatīt kaut ko kopīgu. Bērniņas draudzība ir dīvaina lieta, uz brīdi tā spēj saturēt kopā vēlāk tik atšķirīgus cilvēkus. Ar izspūrušajiem matiem un jocīgo, tādu kā aizardzēto valodu Varis Griškāns joprojām atgādināja pamatskolnieku, tikai izaugušu pārāk lielu. Toties viņš vienīgais piedāvāja palīdzēt savest kārtībā aizardzēto dārzu. Viņam esot motorzāģis. Bez tā neiztikt, lai izzāģētu krustu šķērsu savijušos augļu koku zarus.

Jūlija būtu gribējusi, lai Varis ar motorzāģi sāk strādāt jau šodien. Lai uztaisa Kameņu dārzā troksni un lai visa apkaime dzird, ka te notiek rosība. Citādi viņas ar Elīzu jutās tik neaizsargātas pusmežonīgajā ainavā, kur piepeši uzradās tas svešinieks un taujāja pēc kaut kāda bunkura. Kāds bunkurs? Jūlija varbūt bija dzirdējusi no Nika par kaut kādu bunkuru, bet īstas saprašanas par to, kur tāds bunkurs atrodas, nebija. Bija neomulīgi. Vīrietis gan bija stipri pavecs. Sirmie mati krita pagārās,

plānās šķipsnās, taču ar tūrista mugursomu plecos tas vīrs neatbilda priekšstatam par nevarīgu vecīti. Viņš bija kalsns un stiegrains, un izskatījās, ka viņam vēl diezgan spēka kaulos. Tajā brīdī Jūlija bija vēlējusies, kaut tobrīd pie viņiem ienāktu kaimiņu Varis ar motorzāģi. Vecis, par laimi, devās prom, lai meklētu mežā mistisko bunkuru. Taču pirms tam vēl pagrieza galvu atpakaļ un pavisam dīvaini uz viņām ar mazo Elīzu noskatījās. Bet Griškānu Varis tā arī šodien neparādījās.

Sālsmaizes ballītē Varis Griškāns no rīdziniekiem turējās atstatu, paņēmis glāzīti degvīna, nosēdās malā. Toties bibliotekāre Zīle Brante bija izturējusies visai skaļi. Lai nu kā, viņa arī neatsverami palīdzēja: sagrieza papriku, tomātus un gurķus, smērēja maizes, izkārtēja, kurā bļodā kas liekams, un viesību noslēgumā tika galā ar netīrajiem traukiem. Vienreizējās lietošanas plastmasas šķīvjus sameta lielā maisā sadedzināšanai, pārējo aizgādāja uz izlietni. Jā, arī trauku mazgājamās mašīnas Kameņos pagaidām nav. Šis trūkums jāpievieno pārējo vajadzību sarakstam, Jūlija nosprieda.

Jūlijas domas atgriezās pie Zīles. Ar tumšajiem, biežajiem matiem un plīvojošajiem svārkjiem, kaut arī viņai līdzī bija piecgadīgā Vineta, sieviete bija pievērsusi sev vīriešu skatienus.

– Vai Zīlei vīra nav? – Jūlija bija pavaicājusi Nikam vēl naktī, kad viesi beidzot bija devušies prom.

– Izskatās, ka nav. Gredzena pirkstā nav. Es nepajautāju.

– Kas ir Vinetas tēvs?

– Nav ne jausmas. Kad es vispār to Zīli pēdējo reizi esmu redzējis?

Nujā, pret visām sievietēm dzīve nav bijusi tik dāsna kā pret Jūliju. Viņai bija piemirsies savādais nemiers. Niks tūlīt pārbrauks un parūpēsies, lai Jūliju nekādas raizes nekad neskartu. Viņa ar labpatiku ieklausījās vieglajā šalkoņā, kāda rodas ausīs, iegremdējot galvu ūdenī un ļaujot matiem viļņoties kā ūdenszālēm.

2

Salmu platmales ar uzrakstu *Shandrani Hotel* bija atceļojušas Megijai un Arnim līdzī no Indijas okeāna apskalotās Maurīcijas. Lidojums caur Londonu, ieskaitot gaidīšanu terminālos un pārsēšanos no *British Airways* lainera uz *airBaltic*, bija izstiepies divdesmit četrus stundu garumā. Taču viena lieta bija tik ievērojama, ka atsvēra visas ar ceļošanu saistītās neērtības.

– Mosties, princesīt! Dzīve būs gara, protams, bet ko tādu mēs varam arī vairs nepiedzīvot, – Arnis iečukstēja Megijas gaišo sprogū ieskautajā ausī un satvēra stjuartes pasniegtās krūzes ar kafiju, kuras smarža sūtīja pasažieriem signālu, ka nakts pārlidojums tuvojas noslēgumam. Saullēkts desmittūkstoš pēdu augstumā. Arnim bija taisnība. Caur iluminatoru Megija kā brīnumā pavē-rās zeltainās ripas spožumā, kas atradās vienā līmenī ar viņiem un tad cēlās aizvien augstāk, izdzēšot naksnīgi zilgās zvaigznes.

Viņi bija dzēruši rīta kafiju neskaitāmas reizes Rīgā, kad vēl katram bija savs uzvārds, un viņi bija dzēruši rīta kafiju jau kā Celmu laulātais pāris uz debešķīgā piec-zvaigžņu bungalo terases Maurīcijā, taču šis saullēkts

izplatījumā nebija ne ar ko salīdzināms. Tas bija kā viņiem speciāli pasūtīta medusmēneša kulminācija.

Celmu ģimene bija ielidojusi Londonā agri no rīta. Pāris stundu nācās panīkt Hītrovā, vēl trīs stundas viņi atļāva stjuartēm sevi apkalpot debesīs virs Eiropas, un visbeidzot pienāca tas mirklis, kad Megija un Arnis nocēla no slidošās bagāžas lentes savas ceļasomas un tuvojās durvīm, virs kurām bija rakstīts “Exit”. Lai krāšņajā Maurīcijā baudītās izjūtas netiktu kā ar nazi nogrieztas, viņi uzlika galvā līdzpaņemtās salmu platmales, kas nemaz neizskatījās dīvaini, jo Rīga 4. jūnija pēcpusdienā iebraucējus sagaidīja ar plus divdesmit pieciem grādiem un spožu sauli.

– Man likās, ka es redzēju pazīstamu seju. – Caur durvīm, kuras nemitīgi vērās te vaļā, te ciet, lai izlaistu tos laimīgos ceļotājus, kuri jau bija atguvuši bagāžu, uzgaidāmajā zālē Megija bija kādu pamanījusi.

– Pipars! – Reisam no Londonas sagaidītāju nebija daudz, tāpēc Arnis bez grūtībām saskatīja izmeklētāja stāvu.

– Padomā, cik mīļi! Kolēģis ieradies sagaidīt.

– Vai tu redzi viņam rokās puķes, princesīt? Es arī ne. Es varbūt pat kļūtu greizsirdīgs, ja Pipars tev tagad mestos virsū ar puķu pušķi. Bet es izteikšu prognozi, ka viņš tur stāv, lai pavēstītu, ka Sevišķi smagu noziegumu izmeklēšanas nodaļas vadītājam Megijai Celmai nekavējoties jāierodas darbā. Un tas nozīmē tikai vienu: ir notikusi slepkavība. Tādi būs tava kolēģa apsveicināšanās vārdi, – Arnis mazliet sāji noteica. Tomēr Gatis Pipars izrādījās pieklājīgāks, nekā Arnis bija domājis.

– Jūs esat apskaužami nocepinājušies. – Viņš sāka ar komplimentu, kam tūlīt sekoja nākamais: – Foršas cepures. – Un tikai ar trešo piegājienu Gatis Pipars vārds vārdā atkārtoja Arņa Celma izteiktās aizdomas: – Ir notikusi slepkavība, Megij. Jukums domā, ka tev nekavējoties jāaizbrauc uz notikuma vietu.

– Es vēl šodien esmu atvaļinājumā. – Megija pievilcīgi pasmaidīja, kaut skaidri apzinājās, ka viņas medusmēnesis ar šo pašu brīdi ir noslēdzies. Gatis Pipars to tūlīt pat apstiprināja.

– Pauls Priednieks ir izdevis rīkojumu par tavu atsaukšanu no atvaļinājuma.

– Phhha! Kā Priednieks mani būtu atsaucis, ja es vēl atrastos Maurīcijā? – Megija pasprēgāja.

– Varbūt ar NATO gaisa spēkiem, – Arnis Celms pajokoja. – Mums priekš tevis ir suvenīrs, Pipar, bet ātrumā es no šitā piebāztā čemodāna neko neizvilksu.

– Tad jau tā slepkavība ir nopietna, ja pats Priednieks iejaucas? – Neskatoties uz draudiem izpostīt viņas medusmēneša un atvaļinājuma pēdējo dienu, Megija Celma sajuta ķermeņa šūnās patīkamo kņudoņu, kuras dēļ viņa mīlēja savu darbu gandrīz tikpat stipri kā Arni.

– Vairāk nekā nopietna, – apstiprināja ne tikai Pipara balss, bet arī drūmā sejas izteiksme, kas piepeši kā priekšgars nolaidās pāri apsveicināšanās priekam.

– Tad jau laikam... – Megija pagriezās pret Arni. Un tad notika tas, kā dēļ Arnis bija viņu vienīgo ieraudzījis starp tik daudzām citām. Megijai piemita pulka neatvairāmu īpašību, bet tā viena, nesalīdzināmā, bija medaļnuma, kas reizēm ieplūda viņas dzintarkrāsas acīs, un tas Arni pakļāva.

– Es tevi gaidīšu mājās, – viņš viegli pieskārās Megijas vaigam.

– Sāc tik stibīt čemodānus, advokāta kungs! – Gatis Pipars norādīja uz ceļasomām, kuras kopā ar Megijas eksotisko salmu platmali Arnim nu vienam vajadzēja aizgādāt līdz mājām.

– Paņemsim pa lidostas kafijai un brauksim uz Birzupi. – Pipars piegāja pie automāta.

– Birzupe... Kur tas ir? – Megija uzlika saulesbrilles un paņēma plastmasas glāzi ar kafiju.

– Ķekavas novadā, 27 kilometri no Rīgas. Gudrais paspēja izpētīt, ka Birzupes nosaukums cēlies no tāda paša vārda upeles un muižas, bet no tās gan pat pamati vairs neesot palikuši, – Gatis precizēja, pagriezis *Opel Mokka* aizdedzes atslēgu.

– Kur ir Gudrais? – Megija apvaicājās par izmeklēšanas grupas otru Gati.

– Tur. Birzupē. Strādājam jau no diviem naktī.

– Ak tā? – Kamēr Megija ar Arni bija snauduļojuši desmittūkstoš metru augstumā reisā Maurīcija–Londona, izmeklēšanas grupa jau bija atradusies notikuma vietā. Tas izskaidroja Gata Pipara nomākto skatienu, un arī vīrieša tumšsarkanais īspiedurkņu krekls neizskatījās visai svaigs. – Kas ir nogalināts? – Megija beidzot paineresējās.

– Ir drūmi, priekšniec. Sieviete un bērns. Dubultslep-kavība.

– Ak tā... – Megija vēlreiz izmeta divus skopos vārdus. – Mums jau gribētos, lai upuri vienmēr ir mantojuma dēļ nožmiegti večuki, kas piedevām ir bijuši riebīgi pēc

dabas... Bet nu man ir skaidrs, kāpēc uz turieni sūta mūs, un būs jo lielāks iekāriens dabūt rokā to, kurš tādu nelietību ir pastrādājis.

– Vai zini, mums veselu mēnesi nodaļā pietrūka tavas augstās morāles, – Pipars viegli pasmaidīja.

– Ko tik amorālu jūs esat pa šo laiku sastrādājuši?

– Ko gan amorālu mēs, trīs vīrieši, varam sastrādāt? – Pipara valoda pieņēma pazīstamākas intonācijas. – Jūkums pa reizei iedzēra šņabi, es izklaidējos ar moci, bet Gudrais ir tik ļoti precējies, ka vārda “amorāls” nozīmi viņš meklētu svešvārdu vārdnīcā.

– Ņem vērā, ka es arī tagad esmu ļoti precējusies, – Megija viegli iesmējās. Frāzes, ar kādām nereti apmainījās viņas vadītās nodaļas izmeklētāji, bija kā barometrs veselīgai komunikācijai. – Tātad mums ir dubultslepkavība. Sieviete un bērns. Un slepkava ar vainīgu sejas izteiksmi un gatavību atzīties policiju nesagaidīja? – Megija virknēja faktus un pieļāva, ka mazās Latvijas apmēriem tik kliedošs noziegums patiešām būtu varējis pamudināt kriminālpolicijas šefu Paulu Priednieku atsaukt viņu pat no kāzu ceļojuma Maurīcijā.

– Masu mediji pagaidām ziņo tikai par to, ka ir atrasti sievietes un bērna liķi un ka nāves apstākļi tiek noskaidroti. – Pipara vadītais auto traucās pa apvedceļu.

– Ko tas nozīmē? – Megija palūkojās uz kolēģi. – Nāves apstākļi... Vai mēs pieļaujam, ka tās var nebūt slepkavības?

– Viena ir slepkavība pilnīgi noteikti. Bērns ir ticis nožņaugts, par to nav šaubu, – Pipars klāstīja. – Bet sieviete atradās vannā un varēja būt noslīcinājusies. Tāda

versija parādījās, it kā viņa varētu būt nožņaugusi meitu un pēc tam izdarījusi pašnāvību. Tāpēc neviens nesteidzās ar paziņojumu par dubultslepkavību.

– Tā, Pipar, tagad stāsti visos sīkumos! – Megija iekārtojās ērtāk. Skatiens bija pievērsts šosejai, bet prāts koncentrējās darbam.

– Īsais stāsts: vakar mazliet pirms pusnakts mājās Kameņos ar savu *Toyota* pārbrauca Niks Ansons, mirušās Jūlijas Ansones vīrs un nožņaugtās trīsgadīgās Elīzas Ansones tēvs. Viņam ir divdesmit septiņi gadi, mirušajai Jūlijai bija divdesmit seši. – Pipars iepauzēja, nogriezdam automašīnu uz Bauskas šoseju.

– Vai liķi vēl atrodas tur? – Megija pavaicāja.

– Nē, vairs ne. Kuzmins savāca uz ekspertīzi.

– Pasaulē labākajam patologanatomam mēs arī suvenīru no Maurīcijas atvedām... – Megija nedaudz atkāpās no temata, taču tas bija piedodams, ņemot vērā straujo pārlēcienu no medusmēneša uz slepkavības izmeklēšanu. – Tātad kas ir zināms par nogalinātās vīru? Par Niku Ansonu. – Megija bija iegaumējusi vārdu un uzvārdu.

– Neko daudz mēs no viņa pagaidām neizvilkām... Pārbraucis mājās no Rīgas, iegājis vannas istabā, un tur ar galvu zem ūdens gulējusi viņa sieva. Niks Ansons domājis, ka nelaiimes gadījums. Ka viņa vannā iemigusi un paslīdējusi zem ūdens. Rāvis sievu laukā un zvanījis ātrajiem. Pats arī mēģinājis atdzīvināt. Nav spējis noticēt, ka Jūlija ir mirusi. Domu, ka Jūliju kāds varējis nogalināt, viņš vispār nav pieļāvis. Aizjosis uz istabu pie meitas un tumsā pieņēmis, ka viņa guļ. Tikai, kad atbraukuši ātrie

un kņada un troksnis pieņēmies spēkā, viņš attapies, ka Elīza var pamosties un atnākt, un ieraudzīt mammu mirušu, tāpēc aizskrējis vēlreiz pie viņas. Ārsti gājuši līdzī. Acis bērnam bijušas ciet, un tiešām izskatījies, ka viņa guļ. Bet ļengana, bez dzīvības. Nožņaugta. Pēc tam sākās parastā procedūra. Atbraucām mēs, atbrauca Kuzmins...

– Vai bija iemesls uzskatīt, ka tā sieviete... Jūlija Ansone... Ka viņa ir nožņaugusi savu meitu un pēc tam vannā noslīcinājusies? Noslīcināties vannā pieaugušam cilvēkam nav viegli, dzīvības instinkts ņem virsroku.

– Tieši tādus vārdus teica mūsu tiesu mediķis, – Pipars norādīja. – Tāda versija parādījās tāpēc, ka Kameņos nebija nekādu ielaušanās pēdu. Logi ciet, durvis bijušas aizslēgtas... Un tomēr tās abas ir slepkavības. Nu jau tas ir noskaidrots.

– Kā noskaidrojāt? – Megija bija pati uzmanība.

– Mazā Elīza Ansone ir nožņaugta ar cimdiem. Uz viņas kakla nav slepkavas pirkstu nospiedumu. Ja Jūlija būtu plānojusi nožņaugt savu meitu un pēc tam darīt sev galu, kāpēc viņa būtu vilkusi cimdus?

– Loģiski. Tādā gadījumā slēpt pēdas būtu bezjēdzīgi, – Megija atzina.

– Tas, pirmkārt. Otrkārt, pie tik smaga lēmuma – nogalināt savu bērnu un pēc tam sevi – parasti tiek atstāta pirmsnāves vēstule, bet tādas nav. Un, treškārt, kā pareizi izsecināja Gudrais, kāpēc viņa būtu pūlējusies un pievienojusi vannas ūdenim smaržīgu ekstraktu, ja gatavojās slīcināties? Tas taču ir pretīgi: rīt kaut kādu glumu, ziepains ūdenis... Nē, Jūlija sēdēja vannā, malkoja vīnu

un gaidīja mājās vīru... Vannas istabas durvis nebija aizkrampējamas, krampis bija salūzis.

– Un pa tām durvīm kāds iegāja, – Megija sausi izsprieda. – Un tātad mums ir dubultslepkavība.

3

– Līdz pašam Birzupes centram nav jābrauc. – Pirms tālumā redzamā tilta Pipars nogriezās no Bauskas šosejas un turpināja vadīt opeli pa zemes ceļu. – Kameņi skaitās Ķekavas pagasta lauku teritorijā.

– Savrupa māja?... Ideāla vieta slepkavībai. – Megija lūkojās uz sazēlušajiem krūmāju ceriem, kas ik pa brīdim aizsedza skatienam nelielas, zaļojošas pļaviņas. – Patiešām ideāla vieta slepkavībai, – viņa izsvērti noteica, kad Gatis Pipars, iegriezis opeli vēl vienā sānceļā, sasniedza netīri dzeltenas krāsas māju ar slīpu kārniņu jumtu, kas bija noaugusi ar vistērijām, tikpat nekoptām un aizlaidām kā visa Kameņu apkārtnē, kurā rosījās kriminālisti eksperti.

– Mēs esam pabeiguši. – Viens no viņiem ar galvu pameta sveicienu Megijai. – Tālāko pētīsim laboratorijā. Bet ne uz ko pārāk daudz neceriet, – viņš brīdināja.

– Kā tā? – Megija sarauca uzacis. – Vai tiešām nekādu pēdu?

– Tieši otrādi. Baidos, ka pēdu ir pārāk daudz. Bet gan jau kolēģi tev visu izstāstīs. – Viņš pamāja ar roku Gatim Gudrajam, kura spēcīgais stāvs parādījās uz mājas lieveņa. Vīrišķīgie sejas vaibsti atplauka platā smaidā, blakus Piparam ieraugot Megiju.